

M. Àngels Juanmiquel Rovira

Un pit-roig a la motxilla

Il·lustracions de Fran Parreño

1

El bosc del Roure Vell

En un racó de món, hi ha un grapat de cases voltades de camps. Entremig dels camps, un camí de terra fa ziga-zagues fins a un bosc. És el bosc del Roure Vell, amb arbres de soques gruixudes i capçades espesses, que s'escampa com una taca verda sota el cel blau.

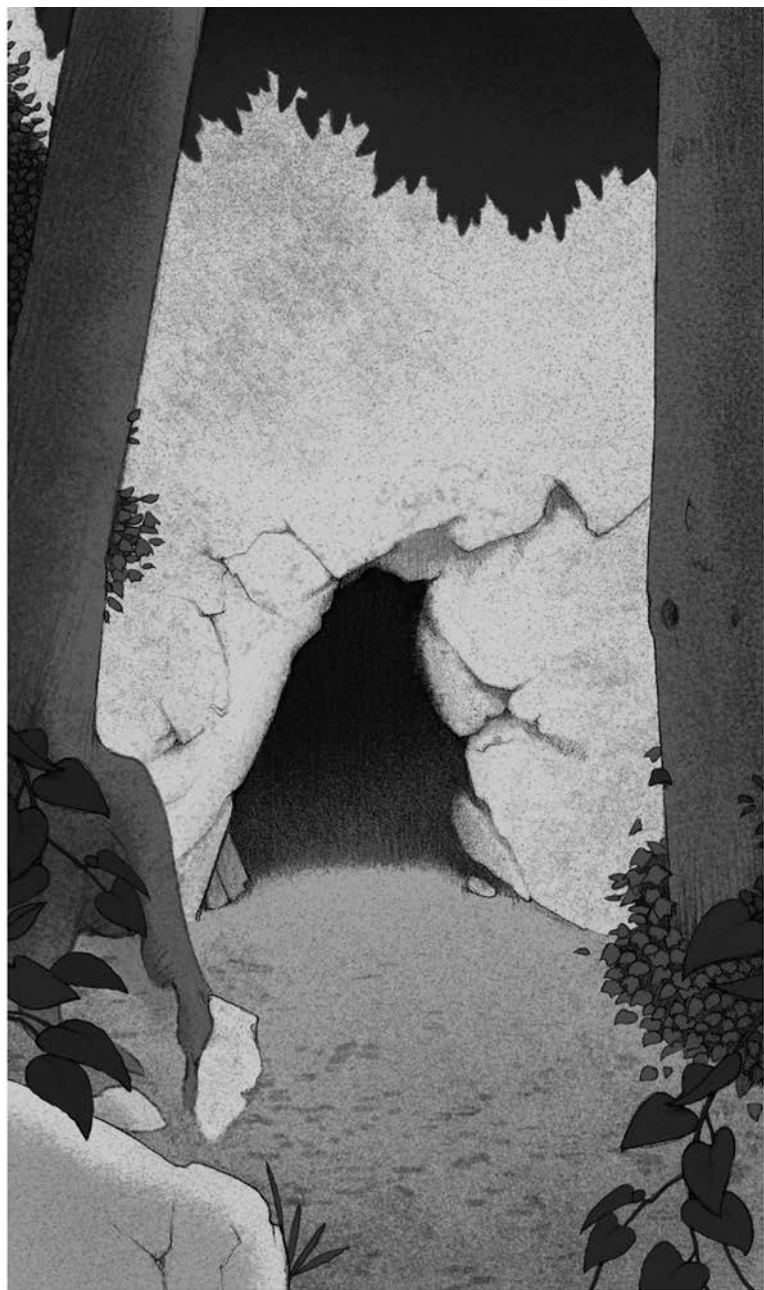
A dins, hi ha una cova, plena de passadissos i esquerdes. Un rierol que neix en una font, travessa el bosc, es fica a la cova i porta l'aigua fins a un estany quiet que hi ha molt al fons.

Els arbres del bosc del Roure Vell saben parlar amb els animals. Les pedres, quan es cansen d'estar d'un costat, es giren de l'altre. I el rierol passa entre les plantes amb un murmuri diferent cada dia, esquitxant de gotes les fulles del voltant.

Al mig de l'estany que hi ha amagat a la cova hi tenen el palau les aloges, fades d'aigua delicades i lluent com un vidre fi. Quan es pon el sol, les fades d'aigua encenen fanalets que pengen a les parets de roca, es banyen al seu llac i ballen i riuen esbojarrades fins que els fanalets s'apaguen. Les nits sense lluna, la seva claror s'escapa per les esquerdes i ruixa el terra del bosc amb un guspireig de cuques de llum.

De dia, les aloges, menudes com papallones, surten de la cova amb una voladissa d'ales de colors i es posen sobre les fulles i les flors per despertar els follets que s'hi amaguen.

–Vinga, que és hora de llevar-se! S'han de treure les fulles mortes de la font. –Una fada

amb ales de color groc i taronja esperruca els cabells rosa d'un follet.

–De pressa! S'ha enganxat una bossa de plàstic en una branca del Roure Vell! –Una altra, blanca i negra, pica els dits d'un menudet amb ungles llargues com arrels.

–Surt de la font...! No veus que no hi voldrà venir ningú amb aquesta pudor? –Una aloja d'ales blaves fa pessigolles al barretàs negre i pudent d'un follet capgròs.

I és que, des la pedra més petita fins al follet més mandrós, res agrada tant al bosc del Roure Vell com tenir a prop ulls que miren, nassos que flairen, orelles que escolten, llavis que xiulen i dits que amanyaguen.

Quan algú hi entra, les alzines belluguen les fulles perquè el sol no enlluerni. Les plantes d'olor fan més flaire. Els ocells es deixen mirar. Les flors s'obren. La molsa s'esponja. I l'aigua del rierol salta alegre perquè brillin les falgueres i l'herba de la font.

Les aloges enganyen petits i grans agafant forma de papallona, d'espíadimonis o de sabater. I els follets espíen la gent amb ulls de mico petit, fent veure que són violetes, fulles mortes, boletes vermelles de galzeran, aglans, bolets o flors de bruc.

Així, sense que ningú se n'adoni, flairen les olors de les persones, els esperruquen els cabells, xafardegen les coses que duen i escolten les seves paraules perquè, si en porten de noves, no se'ls n'escapi cap.

—Heu vist quines arracades de penjoll? —Una fada d'aigua amb les ales irisades segueix una nena pel rierol.

—Piribiribiri bii! Compte! —Un pit-roig amaga un follet cap-rodó d'una parella que cull aranyons.

—Té ulls de mosca! —Un esquírol i un conill espíen una dona que porta unes ulleres de sol espanterrants.

Els ocells se'ls miren divertits i refilen cançons que puguen fins als núvols blancs. Els nú-

vols recullen les notes dels cants dels ocells. I les tornen al bosc dins de gotes fines de pluja que dringuen, cadascuna amb un so diferent.

El bosc del Roure Vell es diverteix amb els jocs de les criatures, riu amb els ronquets dels que fan la migdiada, escolta secrets dits a cau d'orella. I fa callar els mòbils i els auriculars perquè els qui hi volten s'oblidin de tot. Vol, sobretot, que els qui entren hi estiguin tan bé, que no trobin el moment de sortir-ne. I que quan se'n vagin, ho facin amb unes ganes boges de tornar-hi ben aviat.

Però, ai si algú hi posa els peus amb crits o males intencions!

Les aloges s'amaguen al seu palau. Les esquerdes de la cova es tanquen amb un cruixit. Les branques s'ajunten per no deixar passar ni una mica de claror, les bestioles s'amaguen i els ocells callen tots. Els follets es posen sota les arrels i fan sorolls estranys. I el vent bufa la por als clatells dels qui fan el brètol, per fer-los fugir.